Pisarakirje

Lokakuu 2016

Kätketty aarre

Taivasten valtakunta on kuin peltoon kätketty aarre. Kun mies löysi sen, hän peitti sen uudelleen maahan, ja sitten hän iloissaan myi kaiken, minkä omisti ja osti sen pellon. Matt 13:44

Pisaran kirpputorille tuli jälleen lahjoitus. Kodin hyllyt pullistelivat, jotakin oli karsittava, varsinkin muuttotilanteessa.
Kirpputorilla pohdimme usein hinnoittelua. Joskus vastaan tulee hämmästys: " Ei kai nyt sentään tuollaisesta kiposta voi sellaista pyytää!" Ja asioihin perehtynyt vahvistaa: ”Kyllä voi. Tämä on arvokas esine.”
Jumalan sana on usein halveksittu, poljettu ”vanha tarina” ”aina noita samoja” ”kuka tuota jaksaa”. Ja miten ollakaan, joku löytääkin siitä aarteen, saa jalkojensa alle perustan, nousee katuojasta, löytää elämän, joka kantaa kuoleman rajankin taakse. Näitä me tapaamme narkomaanikodeissa ja tukiasuntoloissa: Vankilasta vapautunut on tehnyt hyvän ratkaisun, jättänyt palaamatta vanhoihin elämänkuvioihin, löytänyt lujan pohjan jalkojensa alle, perustanut elämänsä Kristus-kalliolle.
Me sanomantuojat olemme useinkin varsin vaatimatonta joukkoa, ja näin pitääkin olla.

”Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme." 2. Kor 4:7

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Pisara elävää vettä 2
Rukousaiheet 8

Matkaraportit:
Viro vankilat, Espoon-Kouvolan ryhmä, 27 - 29.8.. 2-3
Valkealan katulapsileiri, Vihdin ryhmä 4
Pietari, Vihdin ryhmä, 9. -11.9. 4-5
Venäjä, Espoon-Kouvolan ryhmä, 18. – 20.9 5-6
Haljala, Vihdin ryhmä ja Someron Putiikki 21-22.9. 7

Pisara elävää vettä

Kaiken takana on Jumala

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, armahtava Isä ja runsaan lohdutuksen Jumala! Hän rohkaisee meitä kaikissa ahdingoissamme, niin että me häneltä saamamme lohdutuksen voimalla jaksamme lohduttaa muita ahdingossa olevia. Niin kuin Kristuksen kärsimykset ovat tulleet runsaina meidän osaksemme, samoin on Kristus tuonut meille runsaasti lohdutusta.

Teidän on hyvä tietää, veljet, millaisessa ahdingossa me olimme Aasian maakunnassa. Jouduimme niin suunnattomiin ja ylivoimaisiin vaikeuksiin, ettemme enää uskoneet selviävämme hengissä. Me saimme tuntea olevamme kuolemaan tuomittuja, jotta emme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan, joka herättää kuolleet. Tällaisesta kuolemanvaarasta hän pelasti meidät, ja niin hän pelastaa vastedeskin. Me luotamme siihen, että hän on pelastava meidät. 2. Kor. 1-5, 8-10

Kaiken takana on Jumala. Hän on matkallamme mukana niin iloissa, kuin suruissa, murheessa ja sairauksissa. Apostolit Paavalin johdolla eivät enää uskoneet selviävänsä hengissäkään matkoillaan muukailaisten joukossa. He katselivat kuolemaa suoraan silmiin ja ajattelivat olevansa kuolemaan tuomittuja, mutta Paavali uskoi vakaasti Jumalan johdatukseen ja voimaan. Hän totesi; jotta emme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan.

Joskus meille ihmisille tulee heikkouden hetkiä, omat voimat käyvät vähäisiksi ja katoavat kenties kokonaan. Ei ole muuta mahdollisuutta, kuin luottaa Jumalaan ja hänen armoonsa. Liittää kädet yhteen ja rukoilla. Silloin ihminen tulee hyvin pieneksi. Paavali kerskui heikkoudesta, että se on hänen voimansa. Hän kirjoittaa meille lempeästi:

Minä luotan siihen, että Jumala, joka on teissä aloittanut hyvän työnsä, myös saattaa sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä.

Rukoilen myös, että teidän rakkautenne kasvaisi ja yltäisi yhä parempaan ymmärrykseen ja harkintaan, niin että osaisitte erottaa, mikä on tärkeää, säilyisitte puhtaina ja moitteettomina odottaessanne Kristuksen päivää ja tuottaisitte Jumalan kunniaksi ja kiitokseksi runsain mitoin hyvää hedelmää, jonka saa aikaan Jeesus Kristus. Fil. 1:6, 9-11

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä, 27. - 29.8.2016

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula ja Jukka Tolonen Helsingistä sekä Veikko Määttä, Anna Mishina ja Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Viemisinä oli ruokaa sekä miesten sukkia ja alusvaatteita Beteliin, leluja ja vaatetavaraa Lääne-Nigulan seurakunnan kirpputorille.

Ensimmäinen kohteemme oli lauantaina **Betelin narkomaanikoti**, missä huomasimme heti, että pihaa oli siistitty ja rakennettu, kasvihuone oli täynnä loppukesän satoa. Paikalla oli vetäjien Juan ja Anastasia Marhuendan lisäksi vain yksi mies, joka oli tullut kotiin kolme viikkoa sitten. Muut miehet olivat työssä ja soittivat, että pääsevätkin sieltä vasta myöhemmin kuin oli aiottu.

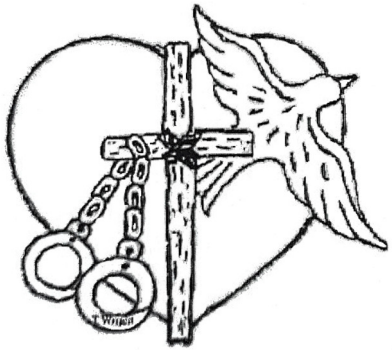
Paikalla ollut mies kertoi tulleensa tänne jo kolmatta kertaa, nytkin hänet oli otettu vastaan rakkaudella. Rukoilimme yhdessä, että Jeesus antaisi hänelle voimia päästä päihteettömään elämään ja uuden alkuun. Jumalalle ei kukaan ole toivoton tapaus! Tästä todisti myös Jukka, sillä hän oli elänyt rock-kitaristin kovaa elämää huumeiden avulla, ollut viisitoista vuotta amfetamiinikoukussa. Hän ei kuvitellut, että voisi koskaan elää ilman aineita. Huumeiden mukana tuli väkivaltaisuus ja lopulta hän puukotti naisystäväänsä. Jälkeenpäin hän oli iloinen pitkästä vankilatuomiosta, sillä siellä hän löysi Jeesuksen elämäänsä ja pääsi myös irti aineista. Jatkon kannalta oli keskeistä, että vapautuessa häntä oli portilla vastassa vankilalähetti, joka vei hänet suoraan seurakuntaan. Nyt hän on ollut kuivilla seitsemän vuotta ja voi jo tavata vanhoja kavereita ja kertoa heille siitä, että vain Jeesus voi vapauttaa huumeista.

Myös Veikko kertoi omasta elämästään alkoholistina ”saatanan talutusnuorassa” ja Jeesuksen pelastavasta voimasta. Saimme yhdessä rukoilla koko kodin työn puolesta. Huan kiitti erityisesti miesten alusvaatteista. Tänne tulee miehiä huonossa kunnossa. He pääsevät suihkuun ja vanhat vaatteet joutuvat suoraan roskiin. Osa miehistä ei jaksa jäädä kuntoutusohjelmaan, vaan jatkavat matkaa ”puhtaina poikina”.

Betelin jälkeen saimme majoittua Marja-Leena –ystävämme kauniissa Tallinnan asunnossa ja lähteä Tarttoon tällä kertaa vasta aikaisin sunnuntaiaamuna. Ajoimme vielä kesän valossa kauniissa säässä ja seurasimme haikaroiden lähtöpuuhia lukuisista pesistä matkan varrella.

Tarton vankilassa meitä odotti vankilan pappi Olavi Ilumets ja kirkossa jo musisoiva venäjänkielinen ryhmä. Vankeja tuli tilaisuuteen 37, jälleen joitain uusia mukana. Olavi aloitti jumalanpalveluksen liturgialla ja vangit lukivat päivän tekstit. Yksi miehistä rukoili ja musiikkiryhmä säesti yhteistä laulua. Sen jälkeen Jukka sai vuoron ja kertoi tiestään huume- ja vankilataustasta tänne kertomaan näille miehille Jeesuksen voimasta. Jukka ei pysty enää nivelrikon vuoksi soittamaan kitaraa, mutta soitti kosketinsoitinta ja ”veisasi” niin kuin hän itse sen ilmaisee. Miehet osoittivat suosiota sekä laululle että Jukan muutoskertomukselle.

...

Veikko on vaimonsa Tuulan kanssa jäämässä eläkkeelle Virossa tehdyn neljän vuoden työjakson jälkeen. He ovat lähdössä talveksi Espanjaan, Veikko oli mukanamme nyt siis viimeistä kertaa. Onneksi hän lupasi tulla mukaamme ensi keväänä tai kesänä, jos tekee Viron työjaksoja Rauhan Sanalle. Nyt hän aloitti puheensa vanhan laulun sanoin ”Mistä rakkaus alkaa…” Veikon kokemukset alkoholistina, vankilassa ja lopulta työssä vankilapappina Ruotsissa koskettivat kuulijoita. Oli helppo samaistua hänen kokemuksiinsa alkoholin orjana ja kuulla Veikon muutoshetki, kun häneltä kysyttiin: ”Veikko, haluatko ottaa Jeesuksen sydämeesi?” ”Kelpaako tällainen?”, oli Veikko kysynyt vapisevana ja viinalle haisevana, ja juuri sellainen kelpasi.

Tuula toi terveiset eri narkomaanikodeista, myös Kolosokista Venäjällä, missä oli heinäkuun lopulla vietetty kastejuhlaa. Hän puhui Ilmestyskirjan tekstistä, jossa Jeesus seisoo sydämen ovella ja kolkuttaa. Onneksi sitä tapahtuu tänäänkin ja yhä uudet ottavat Hänet vastaan. Leena puhui rukouksen voimasta sekä yksinkertaisesta Jeesus rukouksesta: Jeesus Kristus, Jumalan Poika, armahda minua syntistä!

Sitä voi lausua päivän mittaan, se kattaa kaiken. Anna tulkkasi puheemme venäjäksi ja lauloi niiden välissä kauniilla äänellään. Ennen lopetusta Olavi johti vielä miehet hiljaiseen rukoukseen, kuuntelemaan Jumalaa.

Pois lähtiessä monet kävivät kiittämässä meitä ja jättämässä rukousaiheitaan. Yksi miehistä kertoi uhkauksista joita hän oli vankilassa saanut: kun hän vapautuu, hänet viedään hiekkakuopalle ja haudataan sinne. Hän kertoi pelänneensä aluksi, mutta luottaa nyt Jumalan voimaan. Vanha mies kertoi onnellisena vapautuvansa kahden päivän päästä. Joku miehistä pyysi Tallinnan Betelin osoitetta ja joku rukousta rauhattomaan oloonsa. Muistetaan heitä kaikkia rukouksissamme.

Tilaisuuden jälkeen Olavi vei meidät henkilökunnan ruokalaan, missä saimme nauttia maittavaa lounasta.
Samalla hän kertoi entisten vankien ryhmästä, jotka ovat tulleet mukaan vapautuvien parissa tehtävään työhön. He auttavat aktiivisesti Tarton tukiasuntoon tulevia miehiä ja ohjaavat uuden alkuun. Olavi pyysi meitä myös rukoilemaan vankilan työntekijöiden puolesta. He kaikki tekevät hienoa, mutta vaikeaa työtä.

Ennen vironkielisten vankien tuloa Anna ja Jukka musisoivat yhdessä. Heidän äänensä sointuivat hyvin yhteen, Anna soitti pianoa ja Jukka näppäili bassokitaraa. Miehiä tuli tilaisuuteen kolmekymmentä, joista yksi poistettiin häiriköinnin vuoksi. Vetäjänä toimi nyt pastori Tiit Kuusemaa ja Antti-Pekka tulkkasi puheet viroksi. Tässäkin tilaisuudessa Jukka korosti sitä, miten tärkeää on vapautumisen jälkeen päästä heti uskovien yhteyteen, ei vanhaan porukkaan. On tärkeää ottaa 0-linja kaikkiin päihteisiin. Kerroimme jälleen kristillisten narkomaanikotien työstä ja suosittelimme niitä.

Musiikkia oli paljon, sillä miehet lauloivat, myös hanuristi oli mukana säestämässä. Puheiden lomassa Anna ja Jukka lauloivat. Tilaisuuden loppuun Tiit otti suomalaisen virren Kiitos sulle Jumalani ja piti loppurukouksen. Monet miehistä tulivat kiittämään ja pyytämään rukousta. Yksi miehistä pyysi rukousta Viron puolesta, että herätys tulisi vankiloihin ja koko maahan. Joku kertoi kirjottaneensa Keilan kirkkoherralle ja pyytäneensä lupaa liittyä seurakuntaan. Yksi tuli vitsinä kysymään Leenalta (entinen huumepoliisi), oliko hän koskaan pidättänyt Jukkaa. Miesten lähdettyä Tiit tuli kiittämään Jukkaa ja kertoi, että tämän musiikki oli ollut hänelle nuorena tärkeää ja auttanut häntä.

Maanantaina pääsimme ensimmäisen kerran **Tallinnan vankilaan** tapaamaan niitä naisia, jotka keväällä sinne tuotiin, kun Harkun vankila suljettiin. Iloitsimme siitä, että naisten pastori Reet Eru oli sopinut Allan Krollin kanssa, että voimme pitää maanantaina peräkkäiset tilaisuudet naisille ja miehille.

Naisia tuli paikalle kahdeksantoista. Joukossa oli muutama tuttu Harkun ajoilta, mutta myös monia uusia. Vankilapapin mukaan suurin osa naisistakin on narkomaaneja. Siksi Jukan ja Veikon todistukset olivat tärkeitä. Toimme myös terveiset narkomaanikodeista ja suosittelimme niiden työtä. Anna ja Jukka lauloivat naisten iloksi ja loppuun jätimme aikaa henkilökohtaista rukousta varten. Aiheet olivat tärkeitä: oman jaksamisen puolesta, lasten ja muun perheen puolesta. Yksi naisista kertoi, että hänen miehensä on kuollut ja jo tuhkattu. Hän hätäili sitä, että haluaisi saada miehensä siunattuun maahan. Onneksi uurnaa säilytetään vuosi, joten hän voi hoitaa asian, kun vapautuu tammikuussa.

Naisten tilaisuuden jälkeen paikalle tuli miesten vironkielinen ryhmä. Ongelmaksi muodostui tulkkaus, sillä Anu ei ollutkaan päässyt paikalle ja Anna ei vielä pysty tulkkaamaan viron kielelle. Onneksi Allan lupautui tulkiksi. Hän on siinä hyvä ja rutinoitunut, sillä erinomaisen englannin kielensä vuoksi hän joutuu myös tulkkaamaan usein.

Miesten tilaisuus oli naisten tilaisuutta hieman lyhyempi, mutta onneksi Jukka ja Veikko saivat riittävästi aikaa puheilleen. Laulujen kanssa tilaisuus oli hyvä kokonaisuus ja miehet selvästi iloitsivat siitä kiitellen meitä pois lähtiessään.

Kiitollisina tästä viikonlopusta, mutta hieman haikeina erosimme satamassa. Saamme jättää Veikon ja Tuulan Jumalan hyvään hoitoon ja pyytää heille siunausta Espanjan jaksolle. Toivottavasti näemme heidät ensi kesänä. Ensikertalainen Jukka kiitteli myös viikonlopusta ja lupasi tulla joskus jatkossakin mukaan, kun se kalenteriin sopii.

Rukoillaan Betelin narkomaanikodin, vankien ja vankilaviranomaisten puolesta. Kiitetään Viron hyvästä vankilapappijärjestelmästä.

- Tuula Tapanainen -

Käynti Valkealan katulapsileirillä

Pietarinmatkan esinäytös: käynti katulapsileirillä Valkealassa.

Monet muistavat Liisa ja Kjell Gerdinin tyttö- ja poikakodit Pietarissa. He olivat katulapsityön uranuurtajia ja toimivat vuoteen 2000 saakka Kansan Raamattuseuran alaisina. Suomessa toiminnasta vastaa nykyään Pietarin katulapsiyhdistys puheenjohtajanaan Keijo Parkkunen Lappeenrannassa. Venäjällä toimii Pietarin lastensuojelusäätiön puheenjohtajana lakimies Pavel Petruchenko.

Kuopiolainen yhdistys Iloa lapsen ja nuoren elämään ry on jo parikymmentä vuotta järjestänyt näille kodeille kesäleirin Suomessa, viimeiset neljä vuotta yhteistoimin Riihimäen idäntyön kanssa. Tänä vuonna se oli Valkealassa.

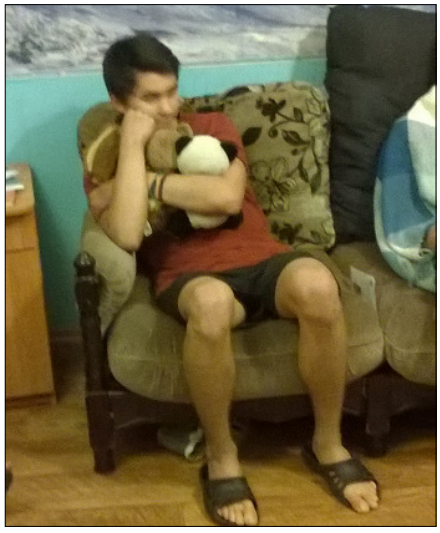
Monen vuoden ajan Pisara on harvakseen käynyt Trefelevokadun poikakodissa. Tyttökoti Mazha on ollut niin monen ryhmän kohteena, ettemme ole moneen vuoteen poikenneet siellä. Viime matkalla saimme tietoomme, että yhdistys on taloudellisissa vaikeuksissa. Keijo Parkkunen kehotti meitä vierailemaan Valkealan leirillä ja tapaamaan pietarilaista johtajaa siellä. Niinpä Tarja Kauppinen ja minä kävimme 10.8. Valkealassa. Siellä oli tuttuja poikia ja leiriä johti hyvin tuntemamme pastori Andrei Murugov perheineen. Petruchenkolta saimme tietoa näiden laitosten tilanteesta. Ruotsalainen sponsoriyhdistys on päättänyt keskittää tukensa Euroopan ulkopuolisiin kehitysmaihin ja näinollen entisen Neuvostoliiton alueen laitokset jäävät ilman heidän avustuksiaan. Tämän seurauksena poikakotia ollaan ajamassa alas, ilmeisesti tulevana talvena. Tyttökoti yritetään vielä pelastaa. Poikakoti on jo jonkin aikaa tarjonnut majoituspalvelua – bed and breakfast. Niinpä päätimme seuraavalla matkallamme yöpyä siellä. Paikka sijaitsee myös hyvin paljon lähempänä reittejämme kuin Haapakankaan kirkko. - Eeva Halme -

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä, 9. - 11.9.2016

Lähtijät: Riitta Sinervo, Raili Ketola, Ella Vuoriheimo, Eeva Halme, Slava Kapitonov

Lähdimme taksibussilla liikkeelle perjantaiaamuna 9.9. Ketolan pihasta. Saimme mukavasti tavaraa kyytiin, kuljettajakin otti muutamia kymmeniä kiloja kontolleen. Tulli läpäistiin tällä kerralla aivan mallikkaasti. Yöpymispaikkamme **Trefelevokadun poikakodin** pihassa Liisa-tulkki ja Alekseikuski odottivat meitä Pushkinin seurakunnan autossa, johon valtaosa kuormastamme siirrettiin valmiiksi seuraavia päiviä varten. Jo kohta saavuttuamme vietimme paikalla olevien poikien kanssa iltahetken. Jälleen näimme miten erittäin kovia kokenut teinipoika painoi tuomaamme pehmeää koiraa ja pandanallea rintaansa vasten koko tilaisuutemme ajan.
Uusia poikia ei ole vähään aikaan juurikaan

voitu ottaa, vaikka tarve olisikin kova. Nyt jäljellä olevat pojat sijoittuvat pääosin henkilökunnan perheisiin sitten kun lakkautuskello lyö.

Akkuratovan poikakoti on valtion laitos, jossa olemme vierailleet ainakin 15 vuoden ajan. Nytkin oli koolla tusinan verran poikia, joukossa uusia hiljaisia arviolta kymmenvuotiaita tai alle. Puhuimme hymiöitä ja kirjekuoria käyttäen ihmisten kohtaamisesta erilaisin asentein. Hymyilevä ihminen on kuin iloinen kirje ja hyvä viesti. Tästä pääsimme aiheeseen ilosanoma = evankeliumi, jota Jeesus on lähettänyt meidät levittämään. Lopuksi jokainen poika sai kirjekuoren, joka sisälsi raamatunlauseella varustetun postikortin.

Pitkästä aikaa vierailimme myös **Suomen aseman lähellä sijaitsevassa tyttökodissa**. Siellä tapasimme yllätykseksemme jälleen Murugovin perheen sekä Igor Smirnovin vaimon Irinan. (Niin Andrei Murugov kuin Igor Smirnovkin ovat aikoinaan tehneet uskonratkaisun vankilassa ja sen jälkeen opiskelleet pastoreiksi.) Muistelimme heidän kanssaan Pisaran vuonna 2008 tekemää israelinmatkaa, josta Pisaran kotisivujen etusivulla on jatkuvasti nähtävänä muutama kuva. Tunnelma oli iloinen ja välitön. Lapset esittivät Irinan johdolla muutaman hengellisen laululeikin. Tälle joukolle oli luontevaa puhua siitä, että olemme ”Taivaan Isän kirjeinä lähetetyt maailmalle, hänen ilosanomaansa viemään kaikkialle”. Murugovien 8-vuotias vilkas Pjotr eli Petja osasi helposti lausua Joh. 3:16.

...

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä, 9. - 11.9.2016

Tosnon seurakunnassa

Sunnuntaina osallistuimme jumalanpalvelukseen **Tosnon seurakunnassa**. Kirkonrakennusprojekti on jälleen edistynyt. Lisäksi meille esiteltiin kirkon takaseinän vierelle tehtyjä perustuksia sekä putki- ja viemäriliitäntöjä. Huonokuntoiset kodittomat ihmiset ovat erityisesti pastori Nikolain sydämellä. Hoitolaitokset kuitenkin nyrpistävät nenäänsä, kun vasta pensaikosta löytynyttä tarjotaan heille hoitoon. Siksi on nyt rakenteilla kaksi pientä huonetta: toisessa on pesutilat kylvettämistä varten ja toisessa voi hetken majailla, juoda teetä, haukata jotakin ja levätä vähän ennen kuin lähdetään kolkuttamaan hoitolaitoksen ovea. - Aivan uskomaton mies tämä Nikolai!

Sablinossa meitä odottivat jo vanhat tutut Viktor ja suomea taitava Tatjana. Pidimme lämminhenkisen tilaisuuden pienelle päihdekuntoutettavien ryhmälle. Vastineeksi meille tarjottiin jälleen maittava ateria pienen seurakunnan kodikkaissa tiloissa.

Lopulta kävimme **Popovkan huumevieroituskodissa** ja tapasimme johtajan Leonidin sekä Sergein ja Jevgeninan lapsineen (he näkyivät edellisen pisarakirjeen saarikuvassa). Käynnillämme oli aivan erityinen tarkoitus. Slava Kapitonov oli jäämässä Pietariin hakemaan viisumia ja oli luvannut käyttää odotteluaikansa Sergein auttamiseen naistenkodin rakentamisessa. Rakennus olisi tarkoitus saada vesikaton alle ennen talvea, eikä työ ole vähäinen!

Popovkan rakenteilla oleva naistenkoti

Sablinossa. Keskellä Tatjana.

Olkoon Herra mukana näissä kaikissa rakennushankkeissa, etteivät rakentajat turhaan vaivaa näkisi!

PS: Tämä tarina jatkuu Espoon-Kouvolan ryhmän matkaselostuksessa.

PS 2: Rakennushankkeista ja putkiliitännöistä puheen ollen tutustuimme lauantaiaamuna keisarilliseen kesäpalatsiin ja sen suihkulähteisiin odotellessamme pääsyä ensimmäiseen vierailukohteeseemme.

- Eeva Halme -

Matkaraportti

Venäjän matka Espoon-Kouvolan ryhmä, 18. - 20.9.2016

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Reino Letonsaari Ristiinasta ja Minna Rautanen Helsingistä.
Minna on ollut ryhmämme tulkkina vuosia sitten, iloitsimme siitä, että hän pääsi taas mukaan. Teimme matkaa Tuulan autolla ja tuliaisia oli täysi lasti: vaatteita, kenkiä, ruokaa, urheiluvälineitä sekä kankaita ja lankoja koulun käsitöihin.

Sunnuntain iltapäivä oli tullissa hiljainen, joten pääsimme kohtuuajassa jatkamaan matkaa Viipuriin. Ensin pistäydyimme **Betelin narkomaanikodissa** viemässä valokuvia juutalaiselle Anatolille, joka kastettiin heinäkuussa Kolosokin narkomaanikodin suuressa kastejuhlassa. Kodin toisena vetäjänä työskentelevä Dima kertoi, että asukkaita on nyt kaksikymmentä, mutta heistä kaksi on sairaalassa. Hän kertoi, että he käyvät edelleen kerran viikossa Viipurissa katutyössä ja sunnuntaisin järjestävät ruokajakelun kadun miehille ja naisille. Kyselimme uuden lain vaikutuksia työhön, jolloin hän sanoi, että täytyy tuntea laki ja sen yksityiskohdat. Evankeliumia saa kertoa, mutta omaan seurakuntaan ei saa kalastella. He eivät ole seurakunta, joten evankelioiva työ ja kutsu vieroitukseen on sallittua.
Katulasten kotiin Dikoniin kävimme ostamassa hedelmiä. Onneksi emme vieneet omenia, sillä nyt runsaana omenasyksynä joku oli tuonut niitä heille suuren lastin. Heti eteisessä pieni kolmevuotias poika tuli nyrkit pystyssä Reinoa kohti. Vetäjät sanoivatkin, että hän on heidän pieni ”bandiittonsa”, jonka elämän alku ei liene ollut kovin helppo. Paikalla oli myös vähän suomea puhuva nainen, joka kertoi itse olleensa lapsena Dikonissa, nyt täällä on hänen lapsensa. Tulostamme ilahtui myös suomea puhuva romanimies, joka työskentelee yhtenä vetäjänä. Hän on hyvä muusikko, mutta nyt emme ehtineet jäädä musisoimaan, vaan jouduimme lähtemään yöpymispaikkaamme Haapakankaan kirkolle. Sunnuntaista huolimatta oli Pietarin päässä valtavat ruuhkat, kun tietä ollaan rakentamassa moottoritieksi.
Haapakankaan kirkolla oli juuri vietetty 20-vuotis juhlaa ja vieraita oli tullut läheltä ja kaukaa. Sodassa tuhoutuneen kirkon tilalle oli saatu tämä kodikas pieni hirsikirkko parikymmentä vuotta sitten, jolloin Inkerin kirkossa elettiin vahvaa uuden rakentamisen kautta. Osa suomalaisista jäi yöpymään kanssamme.

Maanantaina ajoimme ensin **Ust-Ishoran narkomaanikodille** naisia tapaamaan. Haapakangas on Pietarin kehätien pohjoislaidalla, joten meidän ei tarvitse ajaa kaupungin läpi. Kehätielläkin on omat haasteensa, sillä se on lähes koko matkan viisikaistainen ja meno kovaa. Vaikka itsekin ajaa reippaasti, on koko ajan hurjia ohituksia eteen niin, että tuntuu kuin lokasuojatkin lähtisivät. Vauhdista johtuen kolareissa on aina monta autoa kasassa ja liikenne ruuhkautunut totaalisesti. Kiitos, kun rukoilette puolestamme, en haluaisi lähteä tänne ajamaan ilman rukoilijoita.

...

Naisia oli kodilla nyt yksitoista. Yksi hoitaa keittiövuoroa, osa naisista käy ulkopuolella työssä pääaisassa siivoustehtävissä. Viisi heistä oli tuttuja jo kevään käynniltä, meidät otettiin iloiten vastaan. Saimme istua yhteisen pöydän ääressä, tuoda terveiset Suomesta ja muilta narkomaanikodeilta, jakaa Sanaa sekä kuulla heidän huoliaan ja elämänkokemuksiaan.

Lena oli ollut 25 vuotta alkoholisti ja lääkeriippuvainen, enimmillään 30 tablettia päivässä. Kun suomalaisia tuli Kiroviin v. 1992, hän meni kokoukseen mukaan ja tuli uskoon. Jumala löysi minut, vaikka en tiennyt Hänestä mitään! Myöhemmin hän hoiti psyykkisesti sairasta äitiään ja joutui itse okkultistiseen ryhmään, missä hänelle pidettiin yksittäisiäkin istuntoja. Vihdoin uskova entinen narkomaani ohjasi hänet tänne vieroitukseen. Nyt hän elää päivän kerrallaan ja luottaa, että Jeesus auttaa hänet uuteen elämään.

Myös Annalla on taustalla alkoholin ja lääkkeiden väärinkäyttöä. Niistä seurasi masennus ja psykoosi, paljon surua ja työpaikan menetys. Hän menetti lapset miehelleen, kun tuli itse väkivaltaiseksi. Hänet vietiin seurakuntaan, missä hän koki rauhaa ja pystyi lopettamaan jo lääkkeiden käytön. Nyt hän on täällä toipumassa ja kasvamassa hengellisesti. Toiveena on eheytynyt elämä ja uusi suhde lapsiin.

Yksi heistä kertoi, että oli alkoholisoitunut pahoin maaseudulla, missä kaikki juovat. Hänen uskova veljensä toi hänet hoitoon tänne, vaikka ei ollut koskaan käynyt Pietarissa. Hän kertoi myös, että veli osaa paljon Raamattua ulkoa, vaikka ei lapsena oppinut edes runoja.

Samoja taustoja oli muillakin: huumeita, alkoholia, lääkkeitä. Syyllisyys siitä, että on joutunut eroon lapsista oman elämänsä vuoksi. Monilla on ollut yritystä tulla seurakuntaan, mutta saatana on käyttänyt omaa heikkoutta hyväksi ja romuttanut koko elämän. Kaikilla on kiitollisuus siitä, että ovat nyt täällä ja saavat opetella uutta elämää Jeesuksen turvin. Kiitos, kun tulette ja tuette meitä!

Reino puhui vielä siitä, miten uskossa olevakin tarvitsee armoa joka päivä. Meistä ei tule synnittömiä, mutta kun tulemme ristin juurelle, Hän armahtaa ja auttaa meitä. Yhteisen rukoushetken jälkeen tytöt tarjosivat meille venäläistä hernekeittoa, missä on myös perunaa ja muita vihanneksia mukana.

Ust-Ishorasta ajoimme **vammaisten lasten internaattikoululle Pietarhoviin**. Veimme sinne pyydettyjä tuliaisia: kankaita ja lankoja käsitöihin sekä urheiluvaatteita pojille. Niitä saamme Espoon Palloseuralta löytötavaroista, ettei hyviä vaatteita jouduta heittämään roskiin. Nyt mukana oli kolme jalkapalloa ja niitä potkittiinkin jo heti tilaisuutemme jälkeen koulun uusitulla kentällä. Osa lapsista on orpoja, siksi vaateapu ja urheiluvälineet ovat tervetulleita tänne.

Nuorimmat lapset olivat päivälevolla joten saimme juhlasaliin ryhmän isompia lapsia. Vaihdoimme kuulumisia kesältä ja vastasimme lasten kysymyksiin Suomesta. ”Onko totta, että Suomessa ei ole kulkukoiria”, oli yksi kysymyksistä. Puhuimme myös rukouksen voimasta ja rukoilimme lopuksi yhdessä.
Pois lähtiessä kaikille jaettiin karkkeja.

Illaksi ajoimme vielä **Popovkan narkomaanikotiin**. Naisten kodin tontilla oli rakennuksen ulkoseiniä jo noussut sitä mukaa kuin rahaa ja työvoimaa oli saatu. Nyt apuna oli ollut joitain päiviä ystävämme Slava Ukrainasta. Leonidin huoli oli, että ennen talvea pitäisi saada kattorakenne päälle, mutta sen tarvikkeet maksavat tuhat euroa. Kolmisin mietimme, että meille suomalaisille tämä ei ole ylivoimainen summa.

Pystyimme nyt jättämään 300 euroa, mutta sitouduimme lähettämään loput 700 euroa pikaisesti. Jos haluat olla mukana kattoa rahoittamassa, voit laittaa lahjasi EK ryhmän tilille merkinnällä Popovka.

Miesten kodilla asukkaat olivat juuri palanneet töistä ja iltaruoka odotti. Siksi pidimme vain lyhyen hetken heidän kanssaan tuoden taas terveisiä muilta narkomaanikodeilta ja rohkaisuviestejä niiltä, jotka olivat kokeneet itsensä toivottomiksi tapauksiksi mutta selvinneet kuiville Jeesuksen avulla. Reino puhui siitä, miten Jumalan lapset ottavat vaarin Sanasta, kun kuulevat sitä. Niin kuin Tuomas, saamme polvistua Hänen eteensä: ”Minun herrani ja Jumalani”.

Miehet tulivat vielä kiittämään ja kättelemään, monet syvään kumartaen. Jätämme heidät rukouksiimme ja tiedämme, että hekin rukoilevat meidän puolestamme.

Tiistaina lähdimme jo aamulla ajamaan kohti rajaa, mutta matkalla poikkesimme **Kanneljärvellä**, joka on Pietarista tullessa n. 40 km ennen Viipuria. Reino käy silloin tällöin pitämässä jumalanpalveluksia siellä toimivassa Inkerin kirkon seurakunnassa.

Kerrostalon kodissaan meitä odotti ruokien kanssa Tyyne, joka on oman seurakuntansa vastuun kantajia.
Saimme kuulla häneltä kuulumisia ja jakaa oman matkamme terveisiä. Vaikuttavaa oli nähdä tämän seurakunnan kokoustila. Kylän keskellä on edelleen vanhan kirkon rauniot sodan jäljiltä. Kirkon takana on kuitenkin sakasti, missä jumalanpalvelukset pidetään ja toisessa kerroksessa on tilat pyhäkoululle. Meille hyviin kokoontumistiloihin tottuneille suomalaisille on tässä hyvä retkikohde muistutuksena toisenlaisista olosuhteista. Rukoillaan täällä kokoontuvan seurakunnan puolesta!

- Tuula Tapanainen -

Popovkan rakenteilla oleva naistenkoti kaipaa kattoa

Matkaraportti

Haljala Vihdin ryhmä, Someron Putiikki 21. - 22.9.2016

Pisara mukana Haljalan 775-vuotisjuhlassa 21-22.9.2016
Matkalla oli mukana Kaija Andström, Eeva Halme, Jani Putilin ja Tarja Kauppinen.

Rahvaantalon eli kylätalon edustalla

Saimme kutsun seurakunnan 775-vuotisjuhliin viime keväänä, kun veimme kirkolle humanitaarista apua.

Menomatka sujui leppoisissa merkeissä juhlaa edeltävänä päivänä. Autossamme oli jonkin verran avustustavaraa, mutta emme pakanneet sitä täyteen, koska kirkon varastot olivat täynnä jo keväällä. Mukanamme oli vain jonkin verran kenkiä ja lastenvaatteita, jotka kuluvat nopeasti. Iloksemme saimme jättää niitä myös Haljalan nuortenkeskukseen.

Kirkkoherra Margit Nirgi odotti meitä seurakunnan diakoni Kristel Straztin kanssa ja he neuvoivat meille illan jo hämärtyessä tien nuorisokeskukseen, jossa yövyimme. Keskus oli mielestämme vasta remontoitu, kun sitä vertasi viereisiin rakennuksiin. Tilaa yläkerrassa olisi ollut runsaasti, sillä siellä oli monia huoneita. Ymmärsin, että sitä käytettiin myös oppilasasuntolana. Siellä oli saapuessamme vain yksi unkarilainen avustustyöntekijä, Riikka nimeltään, ainakin suomalaiset korvamme kuuli niin. Hän teki työtä vapaaehtoisesti alakerrassa sijaitsevassa oppilaiden iltapäiväkerhossa. Isäntäväkemme oli kattanut meille runsaan illallispöydän ja pyysimme Riikkaa kanssamme syömään.

Margit Nirgi ja Tarja

Seuraavana päivänä meillä oli oppaana Haljalan seurakunnan organisaation esimies Virve Kaldma. Saimme syödä Haljalan koulussa aamupalan ja lounaan. Jätimme sinne nipuittain paperia, josta he tuntuivat olevan tyytyväisiä. Sieltä kiiruhdimme suoraan juhlajumalanpalvelukseen kyläntalolle, koska kirkko oli remontissa. Juhlapuhujana oli Tallinnan piispa Einar Soone.

Jumalanpalveluksen jälkeen saimme nauttia kakkukahvit ja ohjelma jatkui seminaarina. Seminaarin alussa ryhmämme esiteltiin. Jani Putilin sai soittaa ja laulaa Hallelujalaulun. Minä puolestani sain pitää puheenvuoron, jossa ilolla toivotin onnea, menestystä ja Jumalan johdatusta seurakunnalle, sen työntekijöille ja koko Haljalan kylälle.

Seminaarin tieteellisestä puolesta vastasi pietarilainen professori Valeri Gleiser, joka kertoi Unescon maailmanperintölistalle kuuluvasta Struvenketjusta eli Tarton yliopiston professorin F.G. Struwen vuonna 1816 aloittamasta ja 1855 valmistuneesta kolmiomittausketjusta, jolla mitattiin maapalloa aikana ennen satelliitteja. Ketju kulkee Mustaltamereltä Jäämerelle ja yksi mittauspiste oli Haljalan kirkontorni, joka aikoinaan oli Baltian korkein piste. Lisäksi kuulimme Haljalan kirkkoa tutkinutta arkeologia Villu Kadakasia. Hänen työryhmänsä oli kaivanut kirkon lattian alta esimerkiksi kolikoita eri aikakausilta, sekä sinne haudattuja ihmisten luita. Haljalan koulujen oppilaat osoittivat hyvää käytöstä, jaksaessaan istua kolmatta tuntia hiljaa. Heillä oli myös omia esitelmiä mm. paikannimistöstä sekä musiikkiesitys.

Puidenistutus kuului ohjelmaan. Yksi istutettiin kylätalon ja toinen kirkon pihalle. Onhan Martin Luther sanonut: "Jos saisin tietää että huomenna tulisi maailmanloppu, istuttaisin tänään omenapuun." Lopuksi tutustuimme kaivaustyön alaisenakin hyvin vaikuttavaan keskiaikaiseen Haljalan kirkkoon.

- Tarja Kauppinen -

Jani Putilin lähetti omat matkaterveiset Lappeenrannasta:
Menimme Eestiin Haljalaan olin ekaa kertaa matkalla mukana. Autossa soitettiin ja laulettiin hyviä lauluja! Esimerkiksi Toda la El! Perille vietiin humanitääristä apua lasten vaatteita, palapelejä, leluja, piirustuspaperia, ynnä muuta käyttötavaraa.

Haljalan kirkkoherra Margit Nirgi oli varannut yösijan meille Nuorten keskuksesta ja siellä oli pöytä koreana. Keskuksen vapaaehtoinen työntekijä Riikka Unkarista liittyi seuraan ja keskustelimme hyvän ruoan kera.

Aamulla söimme aamupala koululla ja siitä menimme Haljalan kylätalolle jumalanpalvelukseen. Tämän jälkeen omenapuun istutus ja kahvit.

Lähdettiin ajamaan Tallinnaan ja puolivälissä matkalla huomattiin että avaimet Haljalan Nuortenkeskukseen oli jäänyt vahingossa taskuun. Hetken neuvottelun jälkeen se sovittiin palautettavaksi Tallinnan metodisti kirkkoon ja samalla kun menimme oven taakse niin yllättäen eräs Margitin tuttu avasi oven ja lupasi toimittaa kirjekuoren avaimineen hänelle. Kiitos Jumalalle!

Sataman opasteet olivat hieman vajavaiset, eikä meinattu aluksi löytää laivaanmenoväylää. Laiva oli melkein lähdössä jo, mutta pienen seikkailun jälkeen, kävimme muun muassa kääntymässä rahtipuolella, lopulta onneksi löysimme oikeaan autojonoon. Matka meni hyvin, muutamaa säikähdystä lukuun ottamatta.

- Jani Putilin -

Puun istutus juhlan kunniaksi Haljalan kirkon pihalle

Rukousaiheet

- Jumalalle kiitos rakkaudesta ja armosta meitä ja luomakuntaa kohtaan.
- Johdatusta meidän teoille ja tekemättä jättämisille, sanoille ja sanomatta jättämisille
- Johdatusta töihin, askareisiimme ja koko elämäämme, niin että koko elämämme olisi Jumalalle kunniaksi.
- Kiitos myös siitä, että Jumala voi käyttää meidän virheitämme ja vahinkojamma tarkoituksiinsa ja muuttaa nekin kaikkien parhaaksi.
- Ohjausta ystävyyden, kohteliaisuuden, hyvyyden ja rakkauden tekoihin ja sanoihin.
- Armollisuutta, laupeutta ja anteeksiantoa kaikista vääristä sanoista ja teoista.
- Siunausta jokaiselle Pisaran vapaaehtoiselle, avustajalle, lahjoittajalle ja esirukoilijalle
- Siunausta työmme kohteille
- Herätystä Viron vankiloihin ja koko maahan
- Siunausta Viron vankilaläheteille ja vankilan työntekijöille
- Kirvun narkomaanikodin vetäjä Andrei Gulavatyi kuoli auto-onnettomuudessa lokakuussa. Rukoillaan hänen vaimonsa ja kolmen lapsensa puolesta sekä koko narkomaanikodin työn puolesta.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on myöntänyt 30.11.2015 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POL-2015-9244, joka on voimassa 1.1.2016 - 31.12.2017 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuosien 2016 - 2018 aikana Pisaran sääntöjen mukaiseen työhön.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi